

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60

0
10 mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
20
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100

1. Gustav og Karoline.
2. Gmor og Thora.
3. Skjær-sommer-fangen.

1. Gustav og Karoline.

D, modtag her min dyrebare Duffe,
 Sidste Hilsning fra mit Hjerter gaar,
 Som i stille Løndom for dig fulke,
 ∴ Dg dig beundrer som en Helligdom. ∴

V box 28 : 825

Gulde Dine, jeg for dig ei dølger,
Alt din Hyldest gjør mit Hjerte Sorg,
Dg min Barm af idel Elskov følger
:: Indtil sidste Puls i Døden slaar. ::

Elskovs Bensek tegned dig saa fager
Første Gang jeg dine Dine saa,
Dg i himmelsk Klarhed staar du malet
:: For mine Dine, hvor jeg gaar og staar. ::

Blot for dig mit Hjerte trofast banker,
Blot for dig jeg fatter Kjærlighed,
Blot for dig jeg øver mine Tanker,
:: Dag og Nat saa stilles du for mig. ::

Jeg mit Purpur og min gyldne Krone
Gjerne vilde bytte bort for dig.
Du er mig mer end Kongens gyldne Krone,
:: Om den end glindsede som Solen rød. ::

Men her i Kongegaardens høie Sale
Vengstes Hjertet lidt af Sorgen klemt,
Dg en himmelsk Klarhed dig omstraale,
:: O mit Hjerte slaar saa følgende. ::

Hytens Son, misund mig ei min Lykke,
Skjønt jeg staar ophøiet over dig;
Himlen skjænke dig en bedre Lykke,
:: Som i Verden her blev nægtet mig. ::

Du dit Elskovs Valg kan frit bestemme,
Ingen Hindring dig i Veien staar,
Men jeg lytte maa til Lovens Stemme,
:: Jeg over disse Grænser ei tør gaa. ::

Men hist bag Graven, der hvor alting smiler,
Der, hvor Fyrste intet Fortrin har,
Seiersstrandsen os tillsammans binder
:: Udi Evigheden til et Par. ::

2. Emor og Thora.

En venlig Aften under Rosers Ly,
Saa Emor ved sin elskte Thoras Side;
Alt slumred trygt i Skov, i Mark og By;
Thi det var henved Midnats tause Tide.

Da hæved sig skyldfri Emors Bryst,
Hans Hjerte slog saa omt af hellig Barme;
Hans mørke Dine blev saa klart og lyst,
Da han om Thora slynged' sine Arme.

O Elskte! sagde han, paa dette Sted,
Hvor dine Barndoms Aar i Fred henfløde,
Her, hvor Du svor mig Trofats dyre Ed
Her skal Du snart min Grav med Roser pryde.

O Thora blev han ved, og hæved' fro
Sit Die mod den stjernestræede Bue,
Der skal vi dog engang forenet bo,
Hist oppe, hvor de klare Stjerner lue.

Da svæved Kjærlighedens Engel blid
I lysende Gestalter om de Gode,
Der som et Rov for Ondskab, Had og Rid,
Afskilt vandre maa paa Sorgens Klode,

O Thora, snart jeg hen til Døden gaar,
Mit Blod skal snart din haarde Fader fryde;
Forladt og sorgfuld da igjen Du staar,
Din' Taarer ene skal ved Liget flyde.

Nei, elskte Emor, raabte Thora, nei,
Ei ene skal Du dø, din kjære Pige
Vil følge Dig, skjønt paa en farlig Wei
Op til Alfaders lyse Himmerige.

O, Englekjønne! da med Fryd jeg dør,
Befignet sidste Time Du mig være;
Da skal jeg jo blandt Valhallas Møer
Imorgen favne Dig, Du Englekjære.

Nu Timen slog, de Elskte skiltes ad;
Hun iled' hjem, og han til mørke Fængsel,
Hvor Vægteren ved skumlen Indgang sad
Dg vented' paa ham med urolig Længsel.

Paa Himlens østre Bue Natten veg;
Alt smilte frem den unge Morgenrøde,
Da Thoras grumme Fader stolt besteg
Den Høi, hvor Emor skal som Offer bløde.

I Jomfruburet, smykket som en Brud,
Saa Thora mere skøn end Morgenrøden,
Dg sendte fromme Bønner op til Gud
Om Taalmod, Styrke, Kraft og Mod i Døden.

Da saa hun Emor rolig træde frem,
Hun saa det tunge Sværd hans Hoved ramme.
Tilgiv mig, milde Gud, min Brode glem,
Hun raabte blidt, og Borgen stod i Flamme.

Mod Himmelen den røde Lue fleg,
Da Thoras Fader stod som ramt af Torden,
Som Marmorstøtte stod han kold og bleg;
Thi Thoras Mand var ikke mer paa Jorden.

I Myrthelunden paa det elskte Sted,
Hvor Emor hørte tidt sin Thora kvæde,
Der sænked man til No dem begge ned,
Og planted over Graven Roser spæde.

[Bøgh, Erik]

3. Skjærsommersangen.

Alt bed mig aldrig mere
Om denne ene Sang,
Jeg synger ingen flere,
Naar den har lydt engang.
Endnu har jeg saa mangen
En Sorgesang igjen;
Kun ei Skjærsommersangen,
Alt, bed mig ei om den.

Jeg ved, hvor den bedaarer,
Jeg ved, hvor den er smuk!
I Tonerne er Taarer,
I Ordene er Suk;
Men snærende som Slangen
Den sig om Hjertet snor.
Jeg kan Skjærsommersangen!
Jeg kan den Ord for Ord.

Jeg lærte den derhjemme,
Hvor Alt var Vaar og Sang,
Den toned med en Stemme,
Der lød som Harpeklang,
Og jeg — jeg fulgte Klangen —
Jeg mindes det saavel:
Det var Skjærsommersangen
Han sang den sidste Kvæld!

Hvad var det vel som trylled
Hver Blomst i sorten Jord?
Hvad var det vel som hylled
Mitt Liv i Sorgens Flor?
Hvad var det som til Vangen
Med Trolddom drog mig hen? —
Det var Skjærsommersangen
Alt, lytter ei til den!

Pris 10 Dre.

No. 8 — 96.

Lilfjøs i Boghandelen i Pilestrædet No. 7, Kristiania.
E. & Jul Sørensens Bogtrykkeri.